

Řád Apoštolské církve v tomto dokumentu byl schválen na řádné konferenci církve a zatím je pouze doporučeným materiálem.

ŘÁD APOŠTOLSKÉ CÍRKVE

Bůh, který je Spasitelem a Pánem nás všech, je též Bohem pořádku a pokoje (1K 14,33 *Bůh není Bohem zmatku, nýbrž Bohem pokoje*). Proto dal ve Starém zákoně svému vyvolenému lidu, se kterým uzavřel smlouvu, i určité předpisy. V Novém zákoně apoštol Pavel vyzdvihoval význam řádu v církvi a vyzýval k napominání všech, kteří jej narušují (1K 14,40 *Všechno ať se děje slušně a spořádaně*. 1Te 5,14 *Klademe vám na srdce, bratří, kárejte neukázněné, těšte malomyslné, ujímejte se slabých, se všemi mějte trpělivost*.). I my jsme si stanovili určitá pravidla, podle kterých se chceme řídit v životě církve. Pokud je můžeme nalézt v Písmu, stavíme je na tento pevný základ. Když o nich Písmo výslovně nehovoří, postupujeme v duchu Písma podle toho, co se nám v naší minulosti osvědčilo a co je v dnešní době aktuální součástí našeho svědectví.

S pokorou jsme si vědomi, že bez závislosti na Duchu svatém může být i tento řád jen prázdnou formou, stejně jako Písmo, které uplatňováno bez Ducha svatého zabíjí, místo aby dávalo život.

Tento řád je metodickou příručkou výlučně pro vnitřní potřebu AC, která slouží k rámcovému definování vnitřního uspořádání a praxe v AC, zejména pak slouží jako návod k vykonávání církevních a bohoslužebných úkonů. Zároveň však nevyklučuje zavedenou praxi ve vykonávání církevních a bohoslužebných úkonů, pokud tato není v přímém rozporu s Písmem a Ústavou AC.

První díl

ZÁKLADNÍ USTANOVENÍ

I. VZTAH AC KE SPOLEČNOSTI A OSTATNÍM CÍRKVÍM (§ 1 Ústavy AC)

- 1) AC je dobrovolným svazkem sborů, které v sobě sdružují samostatné osoby. AC je právnickou osobou a působí na základě registrace podle Zákona 3/2002 o církvích a náboženských společnostech.
- 2) AC vidí své poslání v oslavě Boha a v šíření Božího království, což je vyjádřeno misijní, pastorační, charitativní a veřejně prospěšnou činností.
- 3) AC může k plnění svého poslání zejména:
 - a) svobodně určovat své náboženské učení a obřady
 - b) poskytovat duchovní a hmotné služby
 - c) vyučovat náboženství
 - d) organizovat svá shromáždění (s ohledem na příslušné zákony)
 - e) vlastnit movitý i nemovitý majetek a mít jiná majetková a nehmotná práva
 - f) provozovat tisk, nakladatelství, vydavatelství a tiskárny
 - g) zakládat a provozovat vlastní kulturní instituce a zařízení
 - h) zřizovat a provozovat vlastní zdravotnická zařízení a zařízení sociálních služeb a účastnit se na poskytování těchto služeb i ve státních zařízeních v souladu s obecně závaznými právními předpisy.
- 4) Pověřené osoby vykonávající duchovenskou činnost mají právo vstupu do veřejných zařízení sociální péče a zdravotnických zařízení a po předchozí dohodě a oznámení dětských domovů,

dále mají právo vstupu (na základě dohody uzavřené mezi vedením AC a příslušnou vojenskou nebo vězeňskou správou) do ubytovacích objektů vojenských útvarů, do míst, kde se vykonává vazba, trest odnětí svobody, ochranné léčení a ochranná výchova.

5) Vztah AC k ostatním církvím

Všechny křesťanské církve, sbory, společenství i věřící jednotlivci, kteří přijímají jako nezbytný základ svého křesťanského života biblické znovuzrození (viz J 3. kap.), považujeme za své bratry a sestry v Ježíši Kristu. Vztahy s nimi chceme budovat dle zásad Písma svatého.

Jsme si vědomi omezení, kterému toto úsilí podléhá: Současné tělo Kristovo na zemi postrádá na rozdíl od prvotní církve společné vedení.

Na straně druhé vidíme, že z Boží milosti jsme si s některými křesťany značně blízcí jak v oblasti věrouky, tak praxe z ní vyplývající.

Tito křesťané mohou s AC na základě vzájemné dohody vstoupit do oboustranného „statutu přátel“. Tento statut zavazuje obě smluvní strany k vynakládání maximální možné snahy o budování vzájemných vztahů včetně poskytování informací o životě církve a akcích jí pořádaných.

Statut nedává vzniknout žádným právním závazkům.

Druhý díl

ČLENSKÝ ŘÁD

I. ČLENSTVÍ VE SBORU (§ 3 Ústavy AC)

1) Přihláška ke členství se podává písemně a musí obsahovat jméno s osobními údaji včetně jmen nezletilých rodinných příslušníků s daty narození spolu s podpisem. (Osobní údaje mohou být použity jen pro vnitřní potřebu církve, nesmí být veřejně přístupné – zákon č. 101/2001 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů).

Při přestupu z jiné církve je v přihlášce třeba udat důvod. Pokud by mělo dojít k přestupu ze sporných důvodů, nemůže být přijetí uskutečněno do vyjasnění případu. Při přijetí za člena je nutné, aby nově přijatý písemně sdělil své dřívější církvi výstup či přestup. Poté, co byl přijat Radou starších do sboru, dostává obvykle nový člen písemné potvrzení o členství ve sboru AC, které dokládá vznik smluvního vztahu mezi přihlášeným a sborem.

2) Do přijetí přihlášeného Radou starších jsou lidé účastníci se sborového života považováni za uchazeče o členství, stejně tak jejich děti a děti členů mladší 15 let.

3) Každý sbor vede knihu členů (s datem vzniku, případně zániku členství). Zanikne-li sbor, jeho pastor je povinen knihu odevzdat na ústředí církve k archivaci.

Kromě toho má sbor kartotéku přihlášek, které obsahují osobní údaje, datum křtu a datum přijetí do sboru. Na přihláškách jsou uvedena i jména dětí s daty narození. Při převodu člena do jiného sboru je nutno, aby přicházející zde vyplnil novou přihlášku. Spolu se členem se převádějí i jeho děti do věku zletilosti. Převod člena, stejně jako opuštění sboru z jiného důvodu, se zapíše k jeho jménu v knize členů.

4) Členové hlásí pastorovi nebo osobě jím k tomu pověřené neprodleně všechny důležité osobní změny, např. změnu bydliště, zaměstnání, narození dítěte.

5) Každý člen má včas uvažovat o posledních dnech svého pozemského života a zajistit, aby o jeho případném úmrtí byl včas zpraven sbor. Doporučuje se, aby tam, kde budou pohřb zajišťovat nevěřící příbuzní nebo jiné osoby, písemně projevily své přání, že si při pohřbu přeje službu církve.

II. ZÁSADY OSOBNÍHO ŽIVOTA (§ 4 Ústavy AC)

1) Základem křesťanova života je Bůh zjevený v Kristu Ježíši a přítomný v Duchu svatém (J 17,21 ...*aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že jsi mě poslal.*). Proto křesťan vidí smysl svého života v následování Pána Ježíše (Mt 16,24 *Tedy řekl Ježíš svým učedníkům: „Kdo chce jít za mnou, zapří sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.“* 1Pt 2,21 *K tomu jste přece byli povoláni; vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích.*). Křesťan pamatuje též na jeho výzvu, abychom hledali nejprve království Boží a jeho spravedlnost (Mt 6,33 *Hleďte především jeho království a spravedlnost...*).

2) Křesťanův život víry

a) Křesťan udržuje a rozvíjí duchovní život především Božím slovem a modlitbou (1Te 5,17 ...*v modlitbách neustávejte.* Ko 3,16 *Nechť ve vás přebývá slovo Kristovo v celém svém bohatství: se vši moudrostí se navzájem učte a napomínejte a s vděčností v srdci oslavujte Boha žalmy, chválami a zpěvem, jak vám dává Duch.* 1Pt 2,2 ...*a jako novorozené děti mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku, abyste jím rostli ke spasení...*). Proto křesťan pěstuje společenství víry u Božího slova ve svém sboru i při osobních ztišeních u Písma a v modlitbách a při rodinných pobožnostech. Projevuje v nich vděčnost Pánu a oslavuje jej (Ž 103,1–5 *Davidův. Dobrořeč, má duše, Hospodinu, celé nitro mé, jeho svatému jménu! Dobrořeč, má duše, Hospodinu, nezapomínej na žádné jeho dobrodiní! On ti odpouští všechny nepravosti, ze všech nemocí tě uzdravuje, vykupuje ze zkázy tvůj život, věncí tě svým milosrdenstvím a slitováním, po celý tvůj věk tě sytí dobrem, tvé mládí se obnovuje jako mládí orla.*), vyznává své hříchy, a tak se otvírá naplňování Duchem svatým (Ef 5,19 ...*ale plni Ducha zpívejte společně žalmy, chvalozpěvy a duchovní písně. Zpívejte Pánu, chvalte ho z celého srdce.*).

b) Ve svém každodenním životě žije křesťan před Boží tváří. Tím je veden k pravdivosti, poctivosti, pracovitosti a věrnosti ve všech oblastech života. Varuje se sobeckého hledání vlastního prospěchu, pyšného spoléhání na sebe a pokrytectví. Snaží se jednat podle Božích zásad a svého svědomí, aby jeho svědectví a misijní služba byly věrohodné (1Pt 3,15–16 ...*a Pán, Kristus, budiž svatý ve vašich srdcích. Buďte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslyšel o naději, kterou máte, ale číňte to s tichostí a s uctivostí. Když jste vystaveni pomluvám, zachovávejte si dobré svědomí, aby ti, kteří hanobí váš dobrý způsob života v Kristu, byli zahanbeni.*).

c) Každý křesťan je volán ke stálému boji proti hříchu a svodům Zlého (Ef 6,10–18 *A tak, bratří, svou sílu hleďte u Pána, v jeho veliké moci. Oblecte plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat ďáblovým svodům. Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát. Stůjte tedy 'opásání kolem beder pravdou, obrnění pancířem spravedlnosti, obuti k pohotové službě evangeliu pokoje' a vždycky se štítem víry, jímž byste uhasili všechny ohnivé střely toho Zlého. Přijměte také 'přílbu spasení' a 'meč Ducha, jímž je slovo Boží'. V každý čas se v Duchu svatém modlete a proste, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte za všechny bratry i za mne...*). Varuje se pokušení přijímat stupnici hodnot okolního světa a jeho životní styl. Nechce se poskrvnit pohoršlivým zaměstnáním, touhou po bohatství a požitkářstvím. Vyhýbá se marnivosti, lakomství, mravní nečistotě (L12,15 *A řekl jim: „Mějte se na pozoru před každou chamtivostí, neboť i když člověk má nadbytek, není jeho život zajištěn tím, co má.“* Ef 5,3 *O smilstvu, jakékoliv nezřízenosti nebo chamtivosti ať se mezi vámi ani nemluví, jak se sluší na ty, kdo patří Bohu.*), lenosti, žárlivosti, prázdným a neužitečným řečem a pomluvám.

d) Nevyhledává světskou společnost, ve které není schopen být svědectvím pro Krista a kde musí jednat proti Božím zásadám a proti vlastnímu svědomí (Ž 1 *Blaze muži, který se neřídí radami svěvolníků, který nestojí na cestě hříšných, který neseďává s posměvači, nýbrž si oblíbil Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci. Je jako strom zasazený u tekoucí*

vody, který dává své ovoce v pravý čas, jemuž listí neuvadá. Vše, co podnikne, se zdaří. Se svévolníky je tomu jinak: jsou jak plevy hnané větrem. Na soudu svévolní neobstojí, ani hříšní v shromáždění spravedlivých. Hospodin zná cestu spravedlivých, ale cesta svévolníků vede do záhuby.). Ví, že jeho duchovní domov je ve společnosti věřících (Sk 2,42 Vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se.).

3) Význam neděle

V době Starého zákona Bůh ustanovil pro izraelský národ den odpočinku (Ex 20,8 *Pamatuj na den odpočinku, že ti má být svatý*).

Pro nás, jako lid nové smlouvy, Pán Ježíš vydobyl odpočinutí svou obětí a vzkříšením (Žd 4,9 *Tak má Boží lid pravý sobotní odpočinek teprve před sebou*).

V naší kultuře byla ustanovena a vžila se jako den odpočinku neděle. Proto spolu s ostatními křesťany využíváme neděli jako den odpočinku a služby, který je vzácným Božím darem, příležitostí k obnovení vnitřních sil a předobrazem věčného odpočinutí. Ačkoliv přijímáme, že pro nás je tímto dnem neděle, nesmí se to pro nás stát dogmatem. Pro pastory je např. neděle pracovním dnem a tudíž by jako den odpočinku měli dodržovat jiný den, ve kterém by skutečně odpočívali. Také bychom si měli uvědomit, že pro nás je dnem odpočinku obvykle neděle, ale v jiných zeměpisných podmínkách bychom den odpočinku měli v sobotu či v pátek.

Rozumíme, že v novozákonní době nesvětíme neděli, ale Pána, který je naším odpočinutím.

Křesťané oddělují tento den po vzoru prvotní církve (Sk 20,7 *A když se učedníci prvního dne po sobotě sešli k lámání chleba... - NBK*) k návštěvě sborového shromáždění, osobnímu ztišení apod.

4) Odpovědnost za dílo evangelia

Každý člen je odpovědný za šíření evangelia jak skrze svůj sbor, tak i prostřednictvím celé církve. Věrně a pravidelně se účastní sborových shromáždění a pomáhá vytvářet společenství sboru i celé církve. Zapojuje se podle svěřených darů do práce, modlí se za ni a podporuje ji finančně.

Nese odpovědnost za šíření evangelia ve svém okolí osobním svědectvím nevěřícím a dalšími vhodnými způsoby. Podle příkazu Pána Ježíše slouží lidem k víře a následování Krista (Mt 28,19–20 *Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku*).

5) Křesťanova naděje

Křesťan má žít jako občan nebeského království a očekávat jeho naplnění s příchodem Ježíše Krista (F 3,20 *My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista*). To jej povzbuzuje k trpělivému nesení těžkostí a k oslavování Krista zbožným životem. Pod zorným úhlem radostného očekávání Kristova příchodu je bdělý a nese spoluzodpovědnost za to, co se děje ve společnosti i ve světě.

III. ZÁSADY RODINNÉHO ŽIVOTA (§ 4 Ústavy AC)

Podle Písma svatého jsou manželství a rodina jedním ze základních ustanovení Stvořitele. Mají sloužit k rozvinutí a obohacení lidského života, ale nejsou posledním smyslem a cílem života. Nad manželstvím i rodinou je Bůh a jemu mají sloužit (Ko 3,17,24 *Všechno, cokoli mluvíte nebo děláte, činite ve jméno Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otci. Ženy, podřízujte se svým mužům, jak se sluší na ty, kdo patří Pánu. Muži, milujte své ženy a nechovejte se k nim drsně. Děti, poslouvejte ve všem své rodiče, protože se to líbí Pánu. Otcové, neponižujte své děti, aby nemalomyslněly. Otroci, poslouvejte ve všem své pozemské pány, nejen naoko, abyste se jim po lidsku zalíbili, nýbrž ze srdce, v bázni Páně. Cokoli děláte, dělejte upřímně, jako by to nebylo*

lidem, ale Pánu, s vědomím, že jako odměnu dostanete podíl na jeho království. Váš Pán je Kristus, jemu sloužíte.).

1) Manželství

Manželství je nerozlučným svazkem mezi mužem a ženou, který má být zachován, dokud je smrt nerozdělí (Mt 19,3–9 *Tu k němu přišli farizeové a pokoušeli ho: „Je dovoleno propustit manželku z jakékoli příčiny?“ Odpověděl jim: „Nečetli jste, že Stvořitel od počátku 'muže a ženu učinil je'? A řekl: 'Proto opustí muž otce i matku a připojí se ke své manželce, a budou ti dva jedno tělo'; takže již nejsou dva, ale jeden. A proto co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!*“ Namítnou mu: „Proč tedy Mojžíš ustanovil, že muž smí propustit svou manželku tím, že jí dá rozlukový lístek?“ Odpoví jim: „Pro tvrdost vašeho srdce vám Mojžíš dovolil propustit manželku. Od počátku to však nebylo. Pravím vám, kdo propustí svou manželku z jiného důvodu než pro smilstvo a vezme si jinou, cizoloží.“). Manželství věřící proto uzavírají po upřímném hledání Boží vůle, aby bylo svazkem dvou lidí, které spojil Bůh. Písmo žádá, aby věřící uzavírali manželství jen s věřícími (1K 7,39 *Žena je vázána zákonem, pokud žije její muž. Jestliže muž umře, je svobodná a může se vdát, za koho chce, ale jen v Kristu.*). Manželství vzniká uzavřením sňatku. Předmanželský a mimomanželský sexuální styk stejně jako homosexuální styk vidí církve na základě Písma jako hřích (1K 6,9-10 *Cožpak nevíte, že nespravedliví nebudou dědici Božího království? Nemylte se! Smilníci ani modláři, cizoložníci, zženštilí ani homosexuálové, zloději ani lakomci, opilci, utrhači ani rváči nebudou dědici Božího království. – NBK, Lv 18,22 Nebudeš obcovat s mužem jako s ženou. Je to ohavnost. Lv 20,13 Kdyby muž spal s mužem jako s ženou, oba se dopustili ohavnosti; musejí zemřít, jejich krev padni na ně.*)

2) Život v manželství

a) Křesťanští manželé mají svým vztahem zobrazovat jednotu Krista a jeho církve. Muž má jako hlava rodiny milovat ženu jako Kristus církve a žena má být podřízena muži jako církve Kristu (Ef 5,21–25 *V poddanosti Kristu se podřizujte jedni druhým: ženy svým mužům jako Pánu, protože muž je hlavou ženy, jako Kristus je hlavou církve, těla, které spasil. Ale jako církve je podřízena Kristu, tak ženy mají být ve všem podřízeny svým mužům. Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církve a sám se za ni obětoval...*). Oba manželé jsou si však před Bohem i lidmi rovni (Ga 3,28 *Není už rozdíl mezi židem a pohanem, otrokem a svobodným, mužem a ženou*). Manželský život neslouží jen k zachování lidského rodu, ale je především projevem lásky, v níž si manželé i v sexuální oblasti slouží vším, co přijali jako muž i žena od Boha. Společný život vedou ohleduplně s respektováním svých vzájemných duševních i tělesných dispozic (1K 7,3–5 *Muž ať prokazuje ženě, čím je jí povinen, a podobně i žena muži. Žena nemá své tělo pro sebe, ale pro svého muže. Podobně však ani muž nemá své tělo pro sebe, ale pro svou ženu. Neodpírejte se jeden druhému, leda se vzájemným souhlasem a jen na čas, abyste byli volni pro modlitbu. Potom zase buďte spolu, aby vás satan nepokoušel, když byste se nemohli ovládnout. Žd 13,4 Manželství ať je všemi ceněno a jeho lože ať je neposkrvněné; smilníky a cizoložníky pak bude soudit Bůh. – NBK).*

b) Vyskytnou-li se v manželství problémy, hledá věřící pomoc u samotného Boha a dále především v církvi u osob vedením sboru k tomu pověřených. Zásadně se nerozvádí, kromě výjimečných případů, jež připouští Písmo (Mt 19,3–9 *Tu k němu přišli farizeové a pokoušeli ho: „Je dovoleno propustit manželku z jakékoli příčiny?“ Odpověděl jim: „Nečetli jste, že Stvořitel od počátku 'muže a ženu učinil je'? A řekl: 'Proto opustí muž otce i matku a připojí se ke své manželce, a budou ti dva jedno tělo'; takže již nejsou dva, ale jeden. A proto co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!*“ Namítnou mu: „Proč tedy Mojžíš ustanovil, že muž smí propustit svou manželku tím, že jí dá rozlukový lístek?“ Odpoví jim: „Pro tvrdost vašeho srdce vám Mojžíš dovolil propustit manželku. Od počátku to však nebylo. Pravím vám, kdo propustí svou manželku z jiného důvodu než pro smilstvo a vezme si jinou, cizoloží.“ 1K 7,15 *Chce-li nevěřící odejít, ať odejde. Věřící nejsou v takových případech vázáni. Bůh nás povolal k pokoji.*)

c) I v případě, že věřící žije ve smíšeném manželství s nevěřícím, snaží se svým životem získat svého partnera pro Pána Ježíše Krista (1Pt 3,1 *Stejně i vy ženy, podřizujte se svým mužům; i když se někteří z nich vzpírají Božímu slovu, můžete je beze slov získat svým jednáním*).

3) Rodinný život

a) Křesťanská rodina je částí církve, která pěstuje duchovní život čtením a studiem Božího slova, modlitbami a zpěvem křesťanských písní (Mt 18,20 *Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich*. Ko 3,16 *Nechť ve vás přebývá slovo Kristovo v celém svém bohatství: se vši moudrostí se navzájem učte a napomínejte a s vděčností v srdci oslavujte Boha žalmy, chválami a zpěvem, jak vám dává Duch*. Joz 1,8 *Knihy tohoto zákona ať se nevzdálí od tvých úst. Rozjímej nad ním ve dne v noci, abys mohl bedlivě plnit vše, co je v něm zapsáno. Potom tě bude na tvé cestě provázet zdar, potom budeš jednat prozíravě*.). Kde jsou v rodině nedospělé děti, přizpůsobují se pobožnosti jejich chápání.

b) Za výchovu dětí jsou především odpovědní rodiče (Př 22,6 *Zasvěť už chlapce do jeho cesty, neodchýlí se od ní, ani když zestárne*. 1Tm 5,8 *Kdo se nestará o své blízké a zvláště o členy rodiny, zapřel víru a je horší než nevěřící*.). Jejich předním cílem je přivést děti k víře v Pána Ježíše Krista. Přitom si uvědomují, že nejpůsobivějším prostředkem je osobní příklad jejich života. Vychovávají své děti k Boží bázni, úctě k Písmu a napomáhají k tomu, aby i církve mohla o děti pečovat různými formami, kterými sbor doplňuje duchovní výchovu rodičů.

c) Duchovní výchovu musí doplňovat obecná výchova zaměřená k tomu, aby z dětí vyrůstali zdatní lidé, kteří dovedou poctivě pracovat doma, ve škole a později i v zaměstnání. Rodiče při výchově používají prostředky, které jim ukazuje Písmo: povzbuzování, vyučování, napominání, kárání a posleze i trestání (Př 13,24 *Kdo šetří hůl, nenávidí svého syna, kdežto kdo jej miluje, trestá ho včas*.). Zvláštní pozornost je třeba věnovat dětem v období dospívání a poučit je také ve vhodný čas o otázkách pohlavního života z křesťanského hlediska.

d) Vztah dětí k rodičům určuje páté přikázání, které žádá od dětí úctu k rodičům a poslušnost v lásce (Ex 20,12 *Cti svého otce i matku, abys byl dlouho živ na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh*. Ef 6,1–2 *Děti, poslouchejte své rodiče, protože to je spravedlivé před Bohem. 'Cti otce svého i matku svou' je přece jediné přikázání, které má zaslíbení...*). Vztah úcty a lásky k rodičům má trvat i po dosažení dospělosti a má platit pro vztah mladší generace ke starší v církvi i mimo ni (1P 5,5 *Stejně se i vy mladší podřizujte starším. Všichni se oblect v pokoru jeden vůči druhému, neboť 'Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost'*). Rodiče nemají být vůči dětem ani tvrdí (Ko 3,21 *Otcové, neponižujte své děti, aby nemalomyslněly*.) ani příliš povolní a nedůslední.

IV. ZÁSADY SBOROVÉHO SPOLEČENSTVÍ (§ 4 Ústavy AC)

Sbory AC nejsou pouhými organizacemi, nýbrž rodinami Božích dětí. Boží vůlí je, aby církve byla jedním tělem, jehož hlavou je Ježíš Kristus (Ef 1,22–23 *Všechno podrobil pod jeho nohy' a ustanovil jej svrchovanou hlavou církve, která je jeho tělem, plností toho, jenž přivádí k naplnění všechno, co jest*.). Křesťan potřebuje k duchovnímu růstu plné zapojení do společenství církve a aktivní účast v životě svého sboru.

1) Základ společenství

a) Základem společenství je osobní vztah k živému Pánu a Spasiteli Ježíši Kristu skrze Ducha svatého a ke zvěstování jeho Slova. Tehdy Bůh naplňuje srdce věřících láskou, která je spojuje navzájem (2K 5,14 *Vždyť nás má ve své moci láska Kristova – nás, kteří jsme pochopili, že jeden zemřel za všechny, a že tedy všichni zemřeli...*) a vede k obětavé službě. Je důležité si vzájemně sloužit svěřenými hřivnami a duchovními dary, podílet se na životě a duchovním zápase jak svého sboru, tak i celé církve a neopouštět naše společná shromáždění (Žd 10,24–25 *...a budme pozorní jedni k druhým, abychom se rozněcovali v lásce a dobrých skutcích. Nezanedbávejme*

naše společné shromažďování, jak mají někteří ve zvyku, nýbrž povzbuzujeme se, a to tím více, čím více vidíte, že se ten den přibližuje. NS).

b) Velkým darem a výsadou našeho společenství s Kristem i s druhými věřícími je milost poznání a vyznání hříchů (1J 1,9 *Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti.* Sk 19,18 *Přicházeli i mnozí z těch, kteří uvěřili, a přede všemi vyznávali, že také oni dříve používali zaklínání.* Jk 5,16 *Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého.* Ž 1,5 *Na soudu svévolní neobstojí, ani hříšní v shromáždění spravedlivých.*). Vyskytnou-li se hříchy a rozepře mezi členy církve, je třeba, aby celý sbor bojoval za jejich odstranění modlitbami a těmi prostředky, které Pán Ježíš církvi svěřil (Mt 18:15 *Kdyby tvůj bratr proti tobě zhřešil, jdi a napomeň ho mezi čtyřma očima. Jestliže tě poslechne, získal jsi svého bratra. Pokud tě neposlechne, vezmi s sebou ještě jednoho nebo dva bratry, aby každé slovo obstálo v ústech dvou nebo tří svědků. Nechce-li však poslechnout ani je, řekni to církvi. A pokud odmítne poslechnout i církev, ať je tedy pro tebe cizí jako pohan a celník.* – NBK). Varujme se odkladů řešení věcí, které narušují společenství věřících, a dávejme pozor, aby se nešířily nezodpovědné řeči, které inspiruje satan. Dbejme varování Písma a důsledně se vyhýbejme pomluvám. Jsme-li jejich svědky, zabraňujme jejich šíření (Kol 3,8 *Ale nyní odhodte to všecko: zlobu, hněv, špatnost, rouhání, pomluvy z vašich úst.*).

2) Misijní úkol společenství

Podle příkladu první církve se společenství buduje také setkáváním v domácích skupinkách při slově Božím a v modlitbách (Sk 2,46–47 *Každého dne pobývali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a s upřímným srdcem. Chválili Boha a byli všemu lidu milí. A Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse.*). Pastor spolu s Radou starších projevují živý zájem o tyto skupinky a dbají o čistotu biblického vyučování. Učíme se žít pro druhé, pomáhat řešit problémové životní situace, vzájemně se povzbuzovat, potěšovat i napomínat a chválit Pána (1Te 5,14 *Klademe vám na srdce, bratří, kárejte neukázněné, těšte malomyslné, ujímejte se slabých, se všemi mějte trpělivost.* Ř 15,14 *Jsem přesvědčen také já o vás, bratří moji, že i vy jste plní dobroty, naplnění veškerým poznáním, takže sami můžete ukazovat cestu jeden druhému.*). Všechna společenství sboru jsou místem služby domácím víry i nevěřícím. Plníme tak základní příkaz Pána Ježíše, abychom šli a získávali mu učedníky a učili je zachovávat všecko, co nám přikázal (Mt 28,19–20 *Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte ve jméno Otce i Syna i Duchu svatého a učte je, aby zachovávali všecko, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.*). Všem věřícím byl svěřen úkol být svědky Ježíše Krista, kteří nežijí jen pro sebe, ale slouží svému okolí k poznání Boží pravdy, a to především svým způsobem života, dále zvěstováním Božího slova a všestrannou službou dle Písma (Sk 1,8 *...ale dostanete sílu Duchu svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.* V Janově evangeliu 8,31–32 *Ježíš řekl Židům, kteří mu uvěřili: „Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými.“*).

3) Služba potřebným

Písmo nás učí, že vedle zvěstování Slova je důležitým úkolem sborového společenství péče o nemocné, chudé, vdovy, sirotky, vězněné a opuštěné (Mt 25,31–46 *...Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznil jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou...*). Tato péče začíná již u členů vlastní rodiny a sboru (Ga 6,10 *A tak dokud je čas, číňme dobře všem, nejvíce však těm, kteří patří do rodiny víry.* 1Tm 5,8 *Kdo se nestará o své blízké a zvláště o členy rodiny, zapřel víru a je horší než nevěřící.*). Sbory a církve vytvářejí podle svých možností různá zařízení zdravotnického, sociálního a vzdělávacího charakteru.

V. KŘEST VE VODĚ, KŘEST V DUCHU SVATÉM, VEČEŘE PÁNĚ A POŽEHNÁNÍ (§ 14 Ústavy AC)

K upevnění a posílení jednotlivce i sborového společenství slouží významně Ježíšem ustanovený křest ve vodě, křest v Duchu svatém a Večeře Páně (Mt 28,18–20 *Ježíš přistoupil a řekl jim: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“* 1K 11,23–26 *Já jsem přijal od Pána, co jsem vám také odevzdal: Pán Ježíš v tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb, vzdal díky, lámal jej a řekl: „Toto jest mé tělo, které se za vás vydává; to číňte na mou památku.“ Stejně vzal po večeři i kalich a řekl: „Tento kalich je nová smlouva, zpečetěná mou krví; to číňte, kdykoli budete pít, na mou památku.“ Kdykoli tedy jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde.*). Jde o viditelná znamení a pečete, které věřícím potvrzují Boží milost a novou Boží smlouvu. Křtem a Večeří Páně slouží zásadně bratři či sestry sborem (církví) k tomu pověření.

1) Křest ve vodě ponořením

a) Křest ve vodě ponořením je ustanoven slovy Písma (Mt 28,19 *Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého*). Je potvrzením smlouvy uzavřené mezi člověkem a Bohem, viditelným znamením duchovní skutečnosti, že jsme zemřeli hříšnému životu a vstali s Kristem k novému životu (Ř 6,1–4 *Co tedy máme říci? Že máme dále žít v hříchu, aby se rozhojnila milost? Naprosto ne! Hříchu jsme přece zemřeli – jak bychom v něm mohli dále žít? Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt? Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom – jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce – i my vstoupili na cestu nového života.*). Křest ve vodě ponořením znamená, že jsme přijali odpuštění svých hříchů (Sk 2,38 *Petr jim odpověděl: „Obraťte se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého.*). rovněž je křest ve vodě ponořením znamením, že chceme žít nový život s Kristem (Ko 2,12–14 *S Kristem jste byli ve křtu pohřbeni a spolu s ním také vzkříšení vírou v Boha, jenž ho svou mocí vzkřísil z mrtvých. Když jste ještě byli mrtvi ve svých vinách a duchovně neobřezáni, probudil nás k životu spolu s ním a všechny viny nám odpustil. Vymazal dlužní úpis, jehož ustanovení svědčila proti nám, a zcela jej zrušil tím, že jej přibil na kříž. Tt 3,5 On nás zachránil ne pro spravedlivé skutky, které my jsme konali, nýbrž ze svého slitování; zachránil nás obmytím, jímž jsme se znovu zrodili k novému životu skrze Ducha svatého.*).

Naše církve přijala na základě Písma, že není možné stát se plnoprávným členem církve bez přijetí křtu.

b) Má-li Rada starších příslušného sboru pochybnosti, zda žádající o křest splňuje duchovní a mravní kritéria, může křest odmítnout.

c) AC uznává křest ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého všech těch, kteří uvěřili a následně byli pokřtěni ve vodě ponořením i jinde, nejen v AC.

2) Požehnání dítěti

Rodiče přinášejí do společného shromáždění děti, které jim Pán dal, aby jim bylo vyprošeno Boží požehnání. Tím vyznávají, že je chtějí vychovat pro Pána a že při výchově počítají s milostivou Boží pomocí a s podporou sboru (Mk 10,13–16 *Tu mu přinášeli děti, aby se jich dotkl, ale učedníci jim to zakazovali. Když to Ježíš uviděl, rozhněval se a řekl: „Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří království Boží. Amen, pravím vám, kdo nepřijme Boží království jako dítě, jistě do něho nevejde.“* Objímal je, vzkládal na ně ruce a žehnal jim.).

3) Večeře Páně

a) Večeře Páně je ustanovena slovy Pisma (L 22,19–20 *Pak vzal chléb, vzdal díky, lámal a dával jim se slovy: „Toto je mé tělo, které se za vás vydává. To číňte na mou památku.“ A právě tak, když bylo po večeři, vzal kalich a řekl: „Tento kalich je nová smlouva zpečetěná mou krví, která se za vás prolévá.“* 1K 11,23–32 *Já jsem přijal od Pána, co jsem vám také odevzdal: Pán Ježíš v tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb, vzdal díky, lámal jej a řekl: „Toto jest mé tělo, které se za vás vydává; to číňte na mou památku.“ Stejně vzal po večeři i kalich a řekl: „Tento kalich je nová smlouva, zpečetěná mou krví; to číňte, kdykoli budete pít, na mou památku.“ Kdykoli tedy jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde. Kdo by tedy jedl tento chléb a pil kalich Páně nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně. Nechť každý sám sebe zkoumá, než tento chléb jí a z tohoto kalicha pije. Kdo jí a pije a nerozpoznává, že jde o tělo Páně, jí a pije sám sobě odsouzení. Proto je mezi vámi tolik slabých a nemocných a mnozí umírají. Kdybychom soudili sami sebe, nebyli bychom souzeni. Když nás však soudí Pán, je to k naší nápravě, abychom nebyli odsouzeni spolu se světem.). Je viditelným zvěstováním spasitelného Kristova díla na kříži, Kristovy přítomnosti ve společenství církve a jeho druhého příchodu.*

b) Večeře Páně se účastní každý znovuzrozený křesťan, který usiluje o čistý život dle Pisma a dle svého nejlepšího svědomí vyznává své hříchy Bohu a také se dle svých možností snaží o odstranění negativních důsledků svých hříchů. Má učinit vše, co je možné, pro vztahy pokoje s Bohem a se svými bližními (Ř 12,18 *Je-li možno, pokud to záleží na vás, žijte se všemi v pokoji.*). Věřící se má účastnit Večeře Páně především ve sboru, jehož je členem. Večeře Páně v našich sborech se mohou účastnit též znovuzrození členové jiných křesťanských církví.

4) Křest v Duchu svatém

Z Pisma rozumíme, že:

a) Duchem svatým křtí sám Ježíš Kristus (Mt 3,11 *Já vás křtím vodou k pokání; ale ten, který přichází za mnou, je silnější než já – nejsem hoden ani toho, abych mu zouval obuv; on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm.*).

b) Letnicemi po Kristově vzkříšení se počalo období mocného působení Ducha svatého na zemi (Sk 1. a 2. kapitola) předpovězené již prorokem Joelem (Jl 3,1–2 *I stane se potom: Vyleji svého ducha na každé tělo. Vaši synové i vaše dcery budou prorokovat, vaši starci budou mít sny, vaši jinoši budou mít prorocká vidění. Rovněž na otroky a otrokyně vyleji v oněch dnech svého ducha.*). Bude trvat, dokud bude církev na zemi (J 14,16 *...a já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi navěky...*).

c) Křest v Duchu svatém je určen všem Kristovým následovníkům (Sk 2,38–39 *Obráťte se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého. Neboť to zaslíbení platí vám a vašim dětem i všem daleko široko, které si povolá Pán, náš Bůh.*)

d) Prioritním znamením křtu v Duchu svatém je dar jazyků (Sk 10,46–47 *Slyšeli je totiž, jak mluví jazyky a velebí Boha. Tehdy Petr odpověděl: „Může snad někdo odepřít vodu těmto, kteří přijali Ducha svatého jako my, aby nebyli pokřtěni?“* a dále NBK Sk 11,17 *Jestliže tedy jim Bůh dal stejný dar jako nám, když uvěřili v Pána Ježíše Krista, jak jsem já v tom mohl Bohu bránit?*).

e) V případě, že je třeba pastorační péče ke křtu v Duchu svatém, doporučuje se služba ve víře starších, zkušených bratří, která se děje většinou skrze vzkládání rukou a modlitbu (Sk 8,14–17 *Když apoštolové v Jeruzalémě uslyšeli, že v Samařsku přijali Boží slovo, poslali k nim Petra a Jana. Oni tam přišli a modlili se za ně, aby také jim byl dán Duch svatý, neboť ještě na nikoho z nich nesestoupil; byli jen pokřtěni ve jméno Pána Ježíše. Petr a Jan tedy na ně vložili ruce a oni přijali Ducha svatého.* Sk 19,6 *A když na ně Pavel vložil ruce, přišel na ně Duch svatý a oni mluvili jazyky a prorokovali.* – NBK).

Tam, kde je potřebná očista života člověka, za kterého se chceme modlit (např. od hříchu okultismu či jeho následků), je nutno se nejdříve modlit za vysvobození a pak teprve za aktuální potřeby.

Třetí díl

ŘÁD SPRÁVY CÍRKVE JEDNACÍ ŘÁD VŠECH SLOŽEK CÍRKVE

Příslušné orgány církve svolává vždy jejich ustanovený vedoucí, výjimečně na žádost minimálně poloviny členů orgánu může toto učinit příslušný vyšší orgán, u nejvyšších orgánů církve orgán o stupeň nižší. (ÚR, RC a Řádnou konferenci církve svolává biskup atd.) V případě sudého počtu hlasujících je rozhodující hlas vedoucího daného orgánu.

I. SBORY APOŠTOLSKÉ CÍRKVE (§ 6 Ústavy AC)

Vedení sboru

V Apoštolské církvi jsou si členové rovni jako bratři a sestry v Kristu (Mt 23,8 *Vy však si nedávejte říkat 'Mistře': jediný je váš Mistr, vy všichni jste bratři.*). Církev navíc důsledně zastává biblickou zásadu, že všichni věřící jsou Kristovými kněžími (1P 2,5 *I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům, abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista.*). Není mezi nimi hierarchických stupňů, liší se od sebe jen různým obdarováním ke službě a mírou svěřené odpovědnosti. Toto se odráží v projevu poslušnosti, úcty a vyjadřuje se i v oslovení, zejména ve vztazích navenek církve.

Vedení sboru je svěřeno pastorovi spolu se staršími sboru. Ustanovením se vzkládáním rukou církev odděluje ty, v nichž rozpoznala pastýře a další služebníky, které jí dal Pán církve, aby vykoupené věřící vedli a vychovávali k životu víry a k misijní službě (Ef 4,11–12 *A toto jsou jeho dary: jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele, aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby – k budování Kristova těla...*).

II. SPRÁVA SBORU (§ 12 Ústavy AC)

V čele sboru stojí Rada starších vedená pastorem a druhým pastorem, v případě větších sborů může Rada starších sboru ustanovit do služby další pomocné pastory a služebníky dle 4. kapitoly listu Efezským.

1) Pokladník sboru

a) Pokladník (spolu s účetním, je-li ve sboru ustanoven) odpovídá sboru jako řádný hospodář za pečlivé a uvážlivé nakládání s prostředky sboru. Proto mají být do této funkce voleni osvědčení členové, kteří mají pro tuto práci odborné a duchovní předpoklady. Dle potřeby může být pokladník zván na jednání Rady starších.

b) O všech příjmech a vydáních sboru vede dle platných zákonů řádné účetní záznamy. Dbá, aby výdajové položky byly doloženy řádnými údaji. Příspěvky členů na sbor a jejich dary na jiné církevní účely, např. příspěvky na stavební fond, na charitativní a sociální fondy apod., eviduje vhodným způsobem, který odpovídá podmínkám jednotlivých sborů, aby mohl případným žadatelům vystavit pro daňové účely doklad o celkové výši jejich ročních příspěvků a darů. Podobně eviduje i dary jiných osob.

c) Dbá na to, aby sborové peníze v hotovosti odpovídaly pokladnímu limitu a přebytky byly ukládány na běžný účet sboru a aby výdajové položky byly hrazeny převážně bezhotovostně.

d) Dodržuje zásadu, že členům sboru ani jiným osobám nelze zapůjčovat peníze sboru bez rozhodnutí Rady starších. Inventář sboru lze členům zapůjčit jen ve výjimečných případech, a to na krátkou dobu.

e) Dbá o řádnou evidenci majetku sboru.

f) O běžných opravách ve sborovém domě rozhoduje jeho správce nebo pověřený člen Hospodářské rady, o větších opravách a úpravách rozhoduje Rada starších podle návrhu správce nebo Hospodářské rady, pokud je ve sboru zřízena. (Výklad pojmů „běžná či větší oprava“ stanoví Rada starších.)

g) Vedením sborového účetnictví, případně majetkové evidence může Rada starších po dohodě s pokladníkem pověřit i jiného člena sboru nebo třetí osobu, která k tomu má odbornou způsobilost. Pověřený účetní pracuje podle pokynů pokladníka a v úzké spolupráci s ním.

2) Hospodářská rada

a) Ve větších sborech může Rada starších zřídit Hospodářskou radu, jejímž předsedou by měl být statutární zástupce sboru.

b) Hospodářská rada sboru řídí hospodářské a majetkové záležitosti, které přesahují běžný hospodářský provoz. Jde-li o důležitější záležitosti, např. o větší výdaje, nákladnější opravy apod., připravuje Hospodářská rada návrh pro rozhodnutí Radou starších.

c) Hospodářskou radu svolává její předseda. Schází se podle potřeby, nejméně jednou za čtvrt roku.

3) Revizoři

Revizoři sboru mají právo kdykoliv kontrolovat hospodaření sboru a jeho účelových zařízení. Vyžádají si pro to předložení účetních záznamů a dokladů i vysvětlení nejasných věcí. V každém případě provádějí revizi hospodaření v intervalech daných zákonem. Revidují účetní záznamy a uzávěrky. Výsledky svých kontrol pak předkládají s případnými doporučeními Radě starších a posléze členskému shromáždění.

4) Diaspora a misijní stanice

a) V místech mimo sídlo sboru, kde se nepravidelně scházejí tam bydlící členové sboru a nemají ustanoveného vedoucího, vzniká diaspora, v níž se zvěstuje evangelium.

b) V místech mimo sídlo sboru, kde bydlí pravidelně se scházející členové sboru, zřizuje Rada starších podle možností misijní stanice, které mají ustanoveného vedoucího.

c) Ve větších stanicích si místní členové volí se souhlasem celosborové Rady starších místní Radu starších s 3 – 5 členy, která podléhá celosborové Radě starších, má však právo a povinnost pečovat o běžné duchovní a hospodářské potřeby stanice. Členové místní Rady starších ve spolupráci s vedením sboru mohou rozhodovat o přijímání nových členů, řešit kázeňské případy a připravovat programy schůzí členů stanice. Místní Rada starších je přímo odpovědná celosborové Radě starších.

III. **SPRÁVA CÍRKVE** (§ 29 – 30 Ústavy AC)

1) Všeobecná ustanovení

Ke správě církve jsou povoláni biskup, Úzká rada, Rada církve a Oblastní rada (zkratky: RC, ÚR, OR).

Církev je řízena Konferencí Apoštolské církve, Radou církve, mezi jejími zasedáními Úzkou radou, mimo zasedání ÚR bratrem biskupem. Učiněná rozhodnutí jsou závazná pro všechny členy Rady církve, stejně tak i pro celou církev (sbory i jednotlivce), pokud se k nim vztahují.

2) Rada církve

a) Zasedání Rady církve

Program připravuje bratr biskup. O jednáních se vede zápis. Každé zasedání rady je zahájeno modlitebním ztišením a má se vést v linii Božího slova a zájmem o Boží dílo a o vedení Duchem svatým. Body projednáváné na zasedáních jsou členové rady povinni zaslat bratru biskupovi minimálně 14 dní před datem jednání, jinak na jejich návrhy nemusí být brán zřetel.

b) Rozhodování Rady církve

A) RC je schopná usnášet se, byla-li řádně svolána buď písemně nebo ústně a je-li přítomno více než 50 % jejích členů. Hlasuje se zpravidla aklaamací a rozhoduje prostá většina.

B) Členové RC se podílejí na práci RC podle svěřených úkolů. Žádný člen nemůže rozhodovat jménem RC sám bez souhlasu RC, s výjimkou statutárních orgánů pověřených k tomu ústavou. O své činnosti podávají členové RC zprávu na nejbližším setkání RC.

c) Odbory Rady církve

A) Pro jednotlivé úseky své činnosti zřizuje RC podle potřeby odbory. RC určuje počet členů jednotlivých odborů a jmenuje jejich členy. Předsedou odboru je zpravidla člen RC.

B) Předseda odboru svolává dle potřeby schůze, ve kterých jsou projednávány záležitosti určené odboru RC, dále návrhy předsedy a jednotlivých členů odboru. Vnitřní postup práce stanoví odbor sám. Při hlasování o projednáváných záležitostech se rozhoduje prostou většinou hlasů přítomných členů odboru.

C) Běžné věci, vyplývající z činnosti odboru, rozhoduje odbor sám. Ostatní záležitosti předkládá odbor po projednání ke schválení RC. Předseda odboru předává RC o každé schůzi zápis a předkládá jí usnesení odboru ke schválení.

d) Jednotlivé odbory církve

Rada církve zřizuje zejména tyto odbory:

A) Odbor pastorační a vzdělávání pečuje o další vzdělávání pastorů a pracovníků církve a organizuje ho, připravuje programy pastorační a teologických konferencí, vypracovává stanoviska k věroučným, problémům života církve, opatřuje vhodné příručky a organizuje kurzy. Z tohoto odboru se mohou vyčlenit jednotlivé oblasti práce v samostatný odbor, např. odbor mládeže.

B) Finanční odbor se stará o hospodářské záležitosti ústředí a jeho složek a reviduje hospodaření sborů. Občasnými schůzkami sborových hospodářů napomáhá jednotnosti a správnosti hospodaření ve sborech.

C) Vydavatelský odbor pečuje o činnost ediční.

D) Evangelizační odbor pečuje o evangelizační a misijní činnost v církvi.

e) Celoživotní vzdělávání duchovních

Vzhledem k naléhavé potřebě zvyšovat úroveň biblického poznání RC požaduje, aby se všichni duchovní AC narození po 1. září 1953 dále teologicky vzdělávali. Pro tento účel byla zřízena VOŠMT v Kolíně a další kurzy akreditované RC.

Studium v akreditovaných programech je též doporučeno pastorům, kteří již přesáhli uvedený věkový limit.

f) Archiv

A) AC má ústřední archiv, v němž jsou uschovány důležité písemnosti a předměty archivní povahy týkající se církve.

B) Archiváře jmenuje RC. Činnost archivu se řídí obecně závaznými právními předpisy a směrnici vydanými RC.

3) Úzká rada

a) Zasedání ÚR

Program připravuje bratr biskup. O jednáních se vede zápis. Každé zasedání rady je zahájeno chválením Boha spolu s modlitbami a má se vést v linii Božího slova a zájmem o Boží dílo a o vedení Duchem svatým. Body projednávané na zasedáních jsou členové rady povinni zaslat bratru biskupovi minimálně 14 dní před datem jednání, jinak na jejich návrhy nemusí být brán zřetel.

b) Rozhodování ÚR

A) ÚR je schopná usnášet se, byla-li řádně svolána buď písemně nebo ústně a je-li přítomno více než 50 % jejích členů. Hlasuje se zpravidla aklamací a rozhoduje prostá většina přítomných.

B) Členové ÚR se podílejí na práci ÚR podle svěřených úkolů. Žádný člen nemůže rozhodovat jménem ÚR sám bez souhlasu ÚR s výjimkou statutárních orgánů pověřených k tomu ústavou. O své činnosti podávají členové ÚR zprávu na nejbližším setkání ÚR.

4) Oblastní rada

Je vedena seniorem oblasti, v jeho nepřítomnosti zástupcem seniora či jiným pověřeným členem rady. Dále jsou jejími členy pastoři sborů, případně další služebníci, které OR přijme do svých řad. Na setkání rady je možné přizvat druhé a pomocné pastory sborů, kteří však nemají hlasovací právo.

a) Zasedání OR

Program připravuje senior oblasti. O jednáních se vede zápis. Každé zasedání rady je zahájeno chválením Boha spolu s modlitbami. Má se vést v linii Božího slova s usilováním o vedení Duchem svatým a růst Božího díla. Body projednávané na zasedáních jsou členové rady povinni zaslat bratru seniorovi minimálně 14 dní před datem jednání, jinak na jejich návrhy nemusí být brán zřetel.

b) Rozhodování OR

OR je schopná usnášet se, byla-li řádně svolána buď písemně nebo ústně a je-li přítomno více než 50 % jejích členů. Hlasuje se zpravidla aklamací a rozhoduje prostá většina. Učiněné rozhodnutí je závazné pro všechny členy rady, stejně tak i pro celou oblast (sbory i jednotlivce), pokud se k nim vztahují.

5) Postavení a činnost darů služby v Apoštolské církvi – pojetí duchovního vůdcovství

a) Úvod

Nový zákon velmi jasně říká, že duchovní vůdcovství pochází od Boha. V 1K 12,28 (NS) apoštol Pavel poznamenal: „*A v církvi Bůh ustanovil nejprve apoštoly, za druhé proroky, za třetí učitele, potom moci, potom dary uzdravování, pomoci, vedení, druhy jazyků.*”

Podobné pořadí nacházíme v seznamu Kristových darů, jež udělil církvi podle Ef 4,11 (NS): „*A on dal jedny apoštoly, jiné proroky, některé evangelisty, jiné pastýře a učitele.*”

Tyto duchovní úřady nejsou výsledkem lidského snažení, nýbrž darem milosti Pána Ježíše Krista, který působí v církvi prostřednictvím Ducha svatého.

Apoštolská církev (naše denominace) rozeznává apoštoly, proroky, evangelisty, pastýře a učitele jako duchovní vůdce, které Bůh postavil do duchovních úřadů na úrovni Rady Apoštolské církve, oblastních rad a sborových staršovstev.

b) Apoštolé

Rozhodující důležitost apoštolů (řec. apostoloi) je zdůrazněna v oddílu Ef 2,20 (NS), podle něhož jsme „byli ... vybudováni na základě apoštolů a proroků, kde je úhelným kamenem sám Kristus Ježíš.”

Apoštolská církev si je vědoma rozdílu mezi prvními apoštoly Ježíše Krista a novodobými apoštoly. Na rozdíl od svých biblických předchůdců dnešní apoštolé ani neviděli Krista, ani nenapsali Písmo. Označení „apoštol” v Apoštolské církvi používáme na základě podobnosti s prvními apoštoly. Tato podobnost spočívá ve zvláštním daru vůdcovství projevujícím se uprostřed Božího lidu.

Podobně jako v prvotní církvi jsou i apoštolé naší církve svědky života a učení historického Ježíše, a obzvláště svědky jeho smrti a vzkříšení (L 24,48; Sk 2,32). Pro splnění tohoto důležitého úkolu jim bylo podle J 14,26 (NS) dáno zvláštní zaslíbení: „Ale Zastánce, Duch Svatý, kterého Otec pošle v mém jménu, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl.”

Apoštolé slouží jako učitelské autority Apoštolské církve, které předávají a obraňují Boží zjevení.

Apoštolský úřad není výsledkem služebního postupu ani žádného lidského úsilí. Úřad apoštola u jednotlivých vůdců, dříve než bude veřejně ohlášen, musí být zkoumán a akceptován na úrovni Rady církve.

c) Proroci

Proroci (řec. prophetes) měli též rozhodující význam v prvotní církvi (Ef 2,20). Někteří (ne-li všichni) apoštolé byli započtení mezi proroky (Sk 13,1). Dar proroctví (1K 12,10) byl v prvotní církvi značně rozšířen (Sk 21,9-10), proroctví jako dar Ducha svatého bylo běžnou zkušeností laických duchovních uvnitř prvotních společenství (1K 14,1.5.39).

V Apoštolské církvi se držíme biblické zásady, že musí být rozsuzována pravost každého prorockého poselství (1Te 5,20-22).

Prorok též musí respektovat řád shromáždění a nezveřejňovat prorocká poselství, která nebyla akceptována vedením sboru (1K 14,29-33).

Pokud prorocký úřad některého vůdce zasahuje celou církev, musí být průběžně zkoumán a akceptován na úrovni Rady církve.

d) Evangelisté

Služba evangelisty (řec. evangelistes, Ef 4,11) není Novým zákonem dostatečně definována. Jako evangelista je označen Filip (Sk 21,8), avšak Pavel nařídil Timoteovi, který je jasným příkladem staršího a pastora, aby konal dílo evangelisty (2Tm 4,5) jako součást svých služebních

povinností. Samotný termín ukazuje na kázání evangelia, dobré zprávy o Božích spasitelných činech ve prospěch hříšného člověka.

Posláním evangelistů v Apoštolské církvi je rozvíjet evangelizační myšlení a praxi v mezích své působnosti pomoci stagnujícím sborům vypracovat a realizovat strategii růstu.

V koordinaci s nadřazenými autoritami evangelista též působí při výchově nových evangelistů.

Pokud úřad některého vůdce zasahuje evangelizačně celou církev, musí být průběžně zkoumán a akceptován na úrovni Rady církve.

e) Učitelé

Služba učitele (řec. didaskalos) je v 1K 12,28 uvedena na třetím místě důležitosti, předchází jí pouze apoštolé a proroci, kteří určitě sami byli učiteli (Sk 2,42). Učitelství je především duchovním darem (charismatem, Ř 12,7) uděleným ordinovaným kazatelům i laikům, přičemž Duch svatý sám je Božím Učitelem, který pomazává Boží lid k pochopení pravdy (1J 2,20.27).

Starší, jejichž služba zahrnuje stejně vyučování jako kázání, mají požívat zvláštní úcty (1Tm 5,17, EP: dvojnásobné odměny).

Učitelé Apoštolské církve jsou starší zvláště vystrojeni poznáním a duchovním charismatem, aby vyučovali křesťanské doktríně, etice a křesťanským zkušenostem. Velmi často se učitelský úřad prolíná s úřady apoštola, proroka, evangelisty a zvláště pastýře (či pastora).

Pokud učitelský úřad některého vůdce zasahuje celou církev, musí být průběžně zkoumán a akceptován na úrovni Rady církve.

f) Pastýři

Pro označení pastýřského úřadu nacházíme v Novém zákoně tři vzájemně zaměnitelné termíny:

1. „pastýř” nebo pastor (řecky poimen), který nalezneme výhradně v Ef 4,11
2. „strážce nebo biskup” (řec. episkopos)
3. „starší” (presbyteros).

„Starší”, „strážci řečení biskupové” a „pastýři” (pastoři) jsou rovnocenné termíny, přičemž každý zdůrazňuje zvláštní stránku pastýřského úřadu. V každém případě však tyto termíny označují ustanovené vůdce v církvi, a ne laické pracovníky.

Označení „strážce” či „biskup” klade důraz na dohlážitelskou roli pastýře. V prostředí Apoštolské církve se pastýřská služba tohoto charakteru kryje se službou apoštola a pastora sboru.

Označení „starší” naznačuje zralý věk a tedy větší moudrost a osobní zkušenosti s Pánem.¹ V prostředí Apoštolské církve se pastýřská služba tohoto zaměření kryje se službou pastora sboru a členů staršovstva.

g) Závěr

Duchovní úřady apoštolů, proroků, evangelistů, pastýřů a učitelů v sobě přirozeně zahrnují též duchovní dar stát v čele (proistemi) (Ř 12,8) a vedení (kybernesis) (1K 12,28).

Žádný z uvedených úřadů se nevyskytuje v ryzí formě, nýbrž u jednotlivých vůdců dochází ke kombinaci různých úřadů, přičemž některý převažuje. Také žádný z duchovních úřadů není soběstačný a potřebuje spolupracovat s ostatními služebnostmi. Za koordinaci a vyváženou součinnost darů služby jsou Bohu odpovědny Rada církve, oblastní rady a místní staršovstva.

6) Vizitace

Vizitace ve sboru se konají na žádost samotného sboru, dále z rozhodnutí Oblastní rady nebo RC. Vizitace ve sborech oblasti provádí obvykle její senior (neurčí-li RC jinak). Vizitátorem pro

¹ Titul “starší” byl častým titulem židovských vůdců civilních i náboženských.

seniorův mateřský sbor je biskup církve či jím pověřený zástupce a Radou církve určený další člen vybraný z jejich vlastních řad.

Vizitátor si může k sobě přibrat spolupracovníky, kteří mu pomohou naplnit jemu svěřený úkol.

Účelem vizitace je poskytnout obraz o duchovním stavu sboru, o práci pastora, Rady starších a všech ostatních pracovníků a o perspektivách sborové práce. Vizitace má být sboru pomocí, a proto má být prováděna s moudrostí, v duchu lásky Kristovy a s bratrským porozuměním. V případě potřeby může být prostředkem sloužícím sboru k vyjití ze závažných vnitřních problémů či krize.

Podrobnější pokyny obsahuje vizitační řád.

Čtvrtý díl

BOHOSLUŽEBNÝ ŘÁD

I. SHROMÁŽDĚNÍ (§ 14 Ústavy AC)

1) Náplň shromáždění

a) Obsahem shromáždění AC jsou kromě zvěstování evangelia skrze čtení Písma a kázání i služba dary Ducha svatého, volná svědectví bratří a sester, modlitby, zpěvy, proroctví, v biblických hodinách případně i rozhovory spojené s vedením lidí ke Kristu. Součástí těchto shromáždění bývají také modlitby za uzdravení. V rámci shromáždění se konají křty, Večeře Páně, požehnání dětí i svatby. Ve shromáždění je dána příležitost k dobrovolné sbírce.

b) Z hlediska liturgického mají shromáždění značnou volnost. Kázání a svědectví mají být srozumitelná, zaměřená nejen ke vzdělání církve, ale i misijně. K veřejným modlitbám usměrňovaným vedoucím shromáždění má být dána příležitost všem bratřím a sestrám. Kromě zpěvu celého shromáždění se zařazuje i služba hudební skupiny.

c) Podle povahy, obsahu a zaměření zvěsti jsou shromáždění nedělní, evangelizační, shromáždění mládeže, biblické a modlitební hodiny a shromáždění příležitostná, jako jsou sborové dny, svatební, pohřební, instalační a ordinační pobožnosti.

2) Vedení shromáždění

a) Vedením shromáždění je pověřen pastor nebo jiný k tomu obdarovaný bratr, ve výjimečných případech také obdarovaná sestra. Dbáme biblické zásady, aby se v církvi dělo vše slušně a podle řádu (1K 14,40 *Všechno ať se děje slušně a spořádaně.*), a proto volná shromáždění bez vedení pověřeným bratrem nekonáme.

b) Pastoři nemají předepsán zvláštní bohoslužebný oděv, avšak jsou povinni být oblečeni způsobem odpovídajícím vážnosti shromáždění. Pro nedělní a slavnostní shromáždění je vhodný společenský oblek s kravatou, motýlkem, popř. s rolákem.

3) Různá ustanovení

a) Shromáždění se konají v modlitebnách, v pronajatých místnostech, bytech a zejména při křtech ponořením je možné, aby se konala i ve volné přírodě. Evangelizační shromáždění se mohou konat i na ulicích a veřejných prostranstvích.

b) Modlitebny jsou zřizovány účelně a prostě, bez nákladné a okázalé výzdoby. V interiérech se doporučuje použití zejména biblických veršů.

c) Ke službě u vchodu do shromáždění se určují bratři a sestry, kteří mají dar dobrého vystupování a navazování kontaktů. Jejich úkolem je vítat příchozí a uvádět je na místa. Zvláště hostům je třeba věnovat nevtrávnou pozornost a ukázat jim, že jsou ve sboru vítáni.

d) K duchovnímu vzdělávání a z misijních důvodů se konají i menší shromáždění v domácnostech členů nebo na jiných vhodných místech. Tato shromáždění ve skupinkách by neměla kolidovat se shromážděními sboru a jejich vedením jsou pověřeni osvědčení bratři nebo sestry.

II. VEČEŘE PÁNĚ (§ 14 Ústavy AC)

1) Všeobecná ustanovení

a) Večeře Páně se koná ve sboru nejméně šestkrát do roka. Ve větších misijních stanicích dle potřeb a možností. O datu rozhoduje Rada starších sboru; doporučuje se pravidelnost. Večeře Páně se slaví zpravidla při nedělním shromáždění, stanoví-li Rada starších jinak, možno i při jiné příležitosti (např. na domácí skupince).

b) Večeři Páně zpravidla slouží pastor. V jeho nepřítomnosti může Rada starších pověřit touto službou i jiného staršího bratra.

2) Příprava

K Večeři Páně se mají účastníci duchovně připravit. V AC se jí účastní zpravidla členové sboru spolu s uchazeči o členství, o jejichž účasti rozhoduje jmenovitě Rada starších sboru. Obvykle se umožňuje také účast znovuzrozeným hostům z jiných křesťanských církví, kteří vyznávají Ježíše Krista jako svého Spasitele a Pána. Ti, kdo přistupují poprvé, jsou řádně poučeni a všichni účastníci jsou vybízeni, aby odstranili překážky k požehnané účasti u stolu Páně. Pokud někdo není připraven nebo nemůže odstranit překážky slavení, zvláště odpustit druhým lidem, je mu doporučeno, aby se neúčastnil a neodkladně vyhledal pomoc zkušenějších křesťanů. Pastor s Radou starších mají napomínat ty, kdo nežijí v pokoji se svými bližními.

3) Služba nemocným

Těm, kdo jsou dlouhodobě nemocní a nemohou se účastnit shromáždění, může být poslouženo Večeři Páně u lůžka – nejlépe v kruhu několika přizvaných bratří a sester.

III. POŽEHNÁNÍ (§ 14 Ústavy AC)

1) Všeobecná ustanovení

Požehnáním dítěti nebo křtem slouží pastor. Vyžadují-li to okolnosti, může Rada starších pověřit touto službou i jiného bratra.

2) Požehnání dítěti

Věřící rodiče přinesou dítě do shromáždění sboru (L 2,22 *Když uplynuly dny jejich očišťování podle zákona Mojžíšova, přinesli Ježíše do Jeruzaléma, aby s ním předstoupili před Hospodina. Mk 10,13–16 Tu mu přinášeli děti, aby se jich dotkl, ale učedníci jim to zakazovali. Když to Ježíš uviděl, rozhněval se a řekl: „Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří království Boží. Amen, pravím vám, kdo nepřijme Boží království jako dítě, jistě do něho nevejde.“ Objímal je, vzkládal na ně ruce a žehnal jim.*). Ve shromáždění sboru rodiče předkládají svoje dítě Pánu a společně se sborem vyprošují pro ně Boží požehnání. Požehnání může být poskytnuto i dětem čekatelů na členství a dětem přátel sboru, kteří o to požádají.

IV. KŘEST VE VODĚ PONOŘENÍM (§ 14 Ústavy AC)

a) O křtu rozhoduje Rada starších sboru na základě žádosti a osobního vyznání toho, kdo má být pokřtěn.

b) Křest konáme ponořením. Ve sboru, který má baptisterium, mohou být křtěni čekatelé jiných sborů jen s vědomím jejich Rady starších.

c) Křtěný učiní před křtem, nejlépe v přítomnosti svědků, vyznání na základě otázek položených tím, kdo křtí. V případě křtu více osob musí každý odpovídat a vyznávat sám za sebe. Doporučené znění je na straně **XY**.

V. SŇATKY (§ 14 Ústavy AC)

V rámci duchovní péče mají členové právo na sňatek ve shromáždění. Tato služba je pro církve příležitostí ke zvěstování Božího slova, k připomenutí Božích slibů a řádů a k výzvě, aby novomanželé ve společném životě následovali Pána Ježíše. Součástí svatebního shromáždění, které má mít důstojný ráz, je kázání Božího slova.

1) Způsoby svatebních pobožností

V AC je dvojí způsob svatebních pobožností:

a) Svatební pobožnost se koná při sňatku plnoprávných členů církve. Může být podle rozhodnutí Rady starších konána i v případě sňatku člena s věřícím, který není členem AC. Tento druh svatební pobožnosti se může výjimečně konat i při sňatku věřící dvojice, nečlenů církve, jestliže se oba živě účastní sborového života nebo se jedná o službu lidem z jiného církevního společenství. Zde je vhodný písemný souhlas jejich duchovní autority.

b) Svatební pobožnost bez uzavření manželství se koná v případě, že manželé byli již oddáni, avšak mimo církve a chtějí vykonat manželský slib před sborem a obdržet požehnání do manželství skrze modlitbu. Manželský slib je uveden na straně **XY**

2) Příprava pobožnosti s uzavřením manželství

Součástí přípravy ke sňatku je rozhovor pastora či osoby jím pověřené se snoubenci. Jeho obsahem by měly být všechny závažné aspekty manželského života (duchovní vedení rodiny, materiální zajištění, vedení domácnosti, plánování rodiny aj.).

Uzavření manželství v rámci pobožnosti se řídí platnými zákony ČR a Ústavou AC.

VI. POHŘBY (§ 14 Ústavy AC)

AC považuje úmrtí a pohřeb za příležitost ke zvěstování Kristova evangelia jako poselství potěšení a naděje. Není-li k dispozici pastor, nebo jeho zástupci, vykoná pohřební pobožnost podle rozhodnutí Rady starších některý ze starších sboru.

Ráz a pořad pohřební pobožnosti

a) Pohřební shromáždění má být soustředěno na zvěstování evangelia. Pozornost účastníků nemá být narušována zbytečnou okázalostí. Má zaznít jasná zvěst evangelia a potěšení pozůstalým, ale bez nevhodného působení na city.

b) Je dobře, když se ke slovu pastora připojí modlitbou ještě někdo jiný.

c) Délka pohřební pobožnosti záleží na časových možnostech daných místem pohřbu. Její průběh však má být svěží. Pohřební shromáždění má končit modlitbou s požehnáním a poděkováním pastora za účast na pohřbu.

d) AC se snaží působit na to, aby úmrtní oznámení i vystrojení pohřbu a celý jeho průběh byly střízlivé a aby vynikla především zvěst o Pánu života i smrti a požehnání víry v něho.

e) Pohřební shromáždění může být konáno také v modlitebně sboru.

FORMULÁŘE A DODATKY

U všech formulací I – IX může být použito volných formulací naplňujících smysl výše uvedeného. Závazná je pouze formulace při křtu ponořením (ve jméno Boha Otce i Syna i Ducha svatého) a při církevním sňatku tak, aby byl sňatek platný dle zákonů České republiky.

I. KŘEST

Milý bratře (sestro) – oslovení, ptám se tě před Bohem a před svědky, zda jsi přijal Pána Ježíše Krista jako Spasitele a Pána a chceš smlouvu s ním stvrdit křtem ve vodě ponořením?

Křtěný může odpovědět: „Ano, chci.“

Po vyznání křtěného následuje vlastní úkon křtu se slovy všeobecné křesťanské formule:

„.....Oslovení....., na základě tvého vyznání tě křtím ve jméno Boha Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.“

II. POŽEHNÁNÍ DÍTĚTI

Milí rodiče,

Přinesli jste své dítě (*pastor si předem zjistí jméno dítěte a oslovuje ho jménem*) do tohoto shromáždění, abychom mu vyprošovali Boží požehnání. Tím projevujete souhlas se slovy Písma, že děti jsou požehnáním od Hospodina. Svěřujete toto své dítě do péče a vedení našeho nebeského Otce s vírou, že prosby za ně budou vyslyšeny.

Společně s vámi klademe toto dítě do Božích rukou, aby je Bůh vedl, chránil a zachoval. Nechť životem tohoto dítěte vzejde Bohu čest.

Slibujete, že budete toto své dítě vychovávat v Boží bázni a umožníte církvi, aby o ně mohla duchovně pečovat. Budete se za ně modlit, budete je vést a svým křesťanským životem mu budete příkladem.

Jestliže takto slibujete, odpovězte: **S POMOCÍ BOŽÍ SLIBUJEME!**

Při požehnání dítěti vezme pastor dítě do náruče nebo mu vloží ruku na hlavu.

III. ČLENSKÝ SLIB

Milí bratři a sestry v Pánu Ježíši Kristu!

Písmo svaté říká, že srdcem se věří ke spravedlnosti, ale ústní vyznání přivádí ke spasení (Ř 10,10 *Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení.*). Proto se stavíte před Boží tvář a před náš sbor, abyste vyznali svou křesťanskou víru a své rozhodnutí žít nový život v Kristu. Obrátme se nejdříve v modlitbě k Bohu.

Následuje modlitba buď přistupujících členů a někoho ze starších sboru, nebo jen zástupce sboru.

Vyznáváte, že jste se oddali Bohu jako nebeskému Otci, že jste přijali Ježíše Krista za svého Spasitele a Pána a že jste uvítali ve svém srdci Ducha svatého, který vás ujišťuje, že jste Božími dětmi, a naplňuje vaše srdce Boží láskou a jistou nadějí spasení. Vyznáváte, že přijímáte Boha Otce, Syna i Ducha svatého za svého trojjediného Boha a Písmo svaté za jediné pravidlo své víry a života.

Vyznáváte-li spolu s námi tuto křesťanskou víru, odpovězte každý sám za sebe s důvěrou v Boží pomoc: **VĚŘÍM A VYZNÁVÁM!**

Slibujete dále, že se v Boží síle a s jeho pomocí budete snažit žít tak, jak se sluší na účastníky evangelia Kristova, a že budete hledat Boží království a jeho spravedlnost a usilovat o zbožný a ukázněný život, abyste tak mohli oslavovat toho, který vás povolal ze tmy do svého světla (1P 2,9

Vy však jste 'rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu', abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla.)

Jestliže tak slibujete, odpovězte před Bohem a námi: S POMOCÍ BOŽÍ SLIBUJI!

Jako učedníci Pána Ježíše Krista vstupujete ve smlouvu se sborem Apoštolské církve v ... a svobodně se zavazujete, že se budete podřizovat Božímu řádu v církvi i ve sboru.

Budete žít v křesťanské lásce a duchovním společenství se všemi členy a budete se za ně modlit. Svými dary budete přispívat k růstu a budování Kristova těla a podílet se na duchovní práci ve sboru a církvi. Nebudete opouštět pobožnosti svého sboru a budete přijímat bratrské napominání. Podle svých možností budete přispívat na práci Božího království ve sboru a církvi.

Slibujete-li to, odpovězte s důvěrou v Boží pomoc: ANO!

Členové církve povstanou.

My jako část Kristovy církve vstupujeme s vámi ve smlouvu a vítáme vás s láskou do svého středu. Na znamení toho vám jménem církve podávám pravici a prohlašuji vás za členy sboru.

Děkujeme za vás Bohu a slibujeme, že vám chceme pomáhat, abyste rostli v milosti a poznání Pána Ježíše Krista a mohli plnit to, co jste právě slíbili. Písmo svaté nás ujišťuje, že ten, který nás povolal, je věrný a že nás posvětil a zachová (1Te 5,23–24 *Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvětil a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolal; on to také učiní.*).

Milost Pána našeho Ježíše Krista buď s vámi.

IV. UZAVŘENÍ MANŽELSTVÍ CÍRKEVNÍ FORMOU S PRÁVNÍM ÚČINKEM

Po přivítání všech přítomných následuje představení snoubenců a svědků.

Vážení přítomní,

Snoubenci prohlásili, že jim nejsou známy okolnosti vylučující uzavření manželství, že navzájem znají svůj zdravotní stav a zvážili úpravu budoucích majetkových vztahů, uspořádání budoucího bydlení a hmotné zajištění rodiny po uzavření manželství. Dohodli se, že budou užívat společné příjmení (*mužská forma – ženská forma*). *Doporučuje se, aby toto prohlášení přednesl pastorem k tomu určený matrikář. Tato formulace je svým obsahem závazná pro každý sňatek!*

Následuje slovo oddávajícího pro snoubence, do kterého je vhodné zahrnout i poděkování rodičům snoubenců za jejich výchovu a péči.

Ptám se Tě, bratře ..., zda si bereš zde přítomnou sestru ... za manželku, přijímáš ji jako dar z Boží ruky, chceš ji vždy milovat a starat se o ni tak, jako náš Pán Ježíš Kristus pečuje o svoji církev?

Snoubenec a následně i snoubenka na tuto otázku odpoví ANO.

Protože jste splnili všechny podmínky pro uzavření manželství dle zákona České republiky, prohlašuji vaše manželství před Bohem a zde přítomnými svědky za právoplatně uzavřené.

Oddávající vyzve manžele k prvnímu manželskému polibku.

Následuje modlitba za novomanžele se vzkládáním rukou. Manželé stojí nebo klečí.

Prosím nyní manžele a svědky o podpis dokumentů.

Následují podpisy obou novomanželů a obou svědků v zápise o uzavření manželství a v matriční knize spolu s podpisem oddávajícího. Zápis se připraví předem.

Oddávající vyzve přítomné, aby žehnali, případně blahopřáli novomanželům.

V. SVATEBNÍ POBOŽNOST S MANŽELSKÝM SLIBEM V CÍRKVI

Vysvětlení: Jedná se manželský pár, který byl již dříve oddán jinde.

Milí manželé,

Přišli jste, abyste své manželství potvrdili vzájemným prohlášením a slibem před Boží tváří a před přítomnými svědky. Slovo Boží žádá, aby manželství bylo zachovááno v lásce a věrnosti a zdůrazňuje jeho nerozlučitelnost. Žijte tedy v Boží bázni jeden pro druhého, neste vzájemně svá břemena, a tak plňte Kristův zákon.

Následuje slovo pastora pro novomanžele:

Vybízím vás nyní, abyste si před Bohem a přítomnými svědky dali slib nezrušitelné lásky a věrnosti. Podejte si pravice.

Milý bratře, zvolil sis tuto sestru, jejíž pravici ve své ruce máš, aby byla tvou manželkou. Slibuješ, že ji budeš milovat, vážit si jí, důvěřovat jí a že chceš být jejím ochráncem? Spojuješ svůj život s jejím životem a chceš jí být věrným manželem po všechn čas, který vám Pán spolu dopřeje?

Je-li tomu tak, s důvěrou v Boží pomoc odpověz: S POMOCÍ BOŽÍ SLIBUJI!

Také ty, milá sestro, zvolila sis bratra, jehož pravici ve své držíš, aby byl tvým manželem. Slibuješ, že ho budeš milovat, vážit si ho, pomáhat a důvěřovat mu jako svému nejbližšímu pozemskému příteli? Spojuješ svůj život s jeho životem a chceš mu být věrnou manželkou po všechn čas, který vám Pán spolu dopřeje?

Je-li tomu tak, s důvěrou v Boží pomoc odpověz: S POMOCÍ BOŽÍ SLIBUJI!

Následuje požehnání: Oddávající se modlí se vzkládáním rukou. Manželé stojí nebo klečí.

VI. SLIB STARŠÍCH (STARŠÍHO) SBORU

V nedělním shromáždění po volbě

Milí bratři,

stali jste se staršími sboru a nyní máte veřejně před sborem slíbit, že chcete svěřenou službu s Boží pomocí věrně plnit.

Vášim úkolem je pečovat spolu s pastorem o sbor jako o Boží stáde. Nejste povoláni k tomu, abyste nad ním panovali, nýbrž abyste nad ním bděli, svůj sbor povzbuzovali. napomínali a byli mu příkladem.

Očekává se od vás, že se budete podle svěřených darů podílet na kázání evangelia, navštěvovat rodiny, zvláště nemocné a staré členy, povzbuzovat je Božím slovem a modlit se s nimi.

Budete se pravidelně účastnit porad Rady starších a podílet se na spolurozhodování o přijímání členů, na konání kázně a na rozhodování o všech sborových záležitostech. Svědomitě budete plnit úkoly svěřené vám pastorem a Radou starších a budete zachovávat mlčení o všem, co má zůstat důvěrné.

Budete své pastory podírat modlitbami a pomáhat jim svými radami, povzbuzovat je a ochotně přijímat jejich pokyny.

Přijímáte-li tento úkol jako Boží povolání ke službě ve sboru a chcete-li jej věrně, ochotně a nezištně plnit, jak to požaduje Písmo svaté, vyzývám vás jako váš spolustarší a pastor tohoto sboru, abyste mi podali pravice se slovy: S POMOCÍ BOŽÍ SLIBUJI!

Slovo ke členům sboru při uvedení Rady starších:

A nyní se obracím k vám, členům tohoto sboru s apoštolskou výzvou: Žádám vás, bratři, abyste uznávali ty, kteří mezi vámi pracují, jsou vašimi představenými v Kristu a napomínají vás. Velmi

si jich važte a milujte je pro jejich dílo. Podřizujte se jim, protože oni bdí nad vámi a budou se za vás zodpovídat. Kéž to mohou činit s radostí, ne s nářkem; to by vám nebylo na prospěch. Žijte mezi sebou v pokoji! (1Te 5,12–13. *Žádáme vás, bratři, abyste uznávali ty, kteří mezi vámi pracují, jsou vašimi představenými v Kristu a napomínají vás. Velmi si jich važte a milujte je pro jejich dílo. Žijte mezi sebou v pokoji. Žd 13,17 Poslouchejte ty, kteří vás vedou, a podřizujte se jim, protože oni bdí nad vámi a budou se za vás zodpovídat. Kéž to mohou činit s radostí, a ne s nářkem; to by vám nebylo na prospěch.*)

Následují přímluvné modlitby za nové starší.

VII. SLIB USTANOVENÉHO PASTORA SBORU

Shromáždění před slibem povstane

Milý bratře,

dnes máš před Bohem a lidmi složit slib pastora sboru Apoštolské církve v Tím přijímáš důležité poslání, které od tebe vyžaduje zodpovědný postoj. Táži se Tě proto:

Máš jistotu, že sám Bůh Tě povolal Duchem svatým ke službě pastora?

Jestliže ano, odpověz: MÁM!

Přijímáš službu pastýře v tomto sboru, kam Tě Bůh skrze svou církev postavil, abys pomáhal věřícím k duchovnímu růstu a vedl ke Kristu ty, kteří v něho dosud nevěří?

Jestliže ano, odpověz: PŘIJÍMÁM!

Slibuješ, že se budeš podřizovat Bohu, jeho slovu a autoritám církve? S Boží pomocí budeš věrně a opravdově zvěstovat Boží slovo, zachovávat Ústavu AC a Řád AC, věrně a nestranně konat pastýřskou službu? Budeš pilný v osobním studiu Písma svatého a v modlitbách? Budeš sloužit bratřím a sestrám křty a Večeří Páně a vyvaruješ se všeho, co by mohlo narušovat bratrství, řád a jednotu v církvi?

Jestliže tak slibuješ, odpověz: S POMOCÍ BOŽÍ SLIBUJI!

Slib manželky pastora:

Ptám se Tě, sestro, zda přijímáš manžela jako svoji autoritu, jeho povolání do služby pastora jako své povolání v roli pomocnice a chceš v něm být věrná?

Jestliže ano, odpověz: PŘIJÍMÁM!

Pozn. Je-li pastor svobodný, výše uvedený slib zajisté není aktuální. Pokud se ožení, složí jeho manželka tento slib dodatečně.

Slib sboru:

Ptám se vás, členů sboru Apoštolské církve v ..., zda přijímáte bratra ... za svého pastora, pastýře (a správce) sboru a slibujete, že jej budete podle Písma milovat, ctít, povzbuzovat a pomáhat mu?

Jestliže jej takto přijímáte a slibujete, vyjádřete to každý sám za sebe slovy: S POMOCÍ BOŽÍ SLIBUJI!

Bůh pak můj nechť naplní všelikou potřebu vaši podle bohatství svého slavně v Kristu Ježíši (F 4,19 *Můj Bůh vám dá všechno, co potřebujete, podle svého bohatství v slávě v Kristu Ježíši.*).

VIII. SLIB ČLENA RADY CÍRKVE

Milý bratře v Kristu Ježíši,

byl jsi řádně zvolen za člena Rady Apoštolské církve a přijal jsi tuto volbu jako Boží pověření, abys se vši odpovědností a ochotou konal všechny své povinnosti.

Slibuješ, že budeš s Boží pomocí a s naší modlitební podporou řešit všechny úkoly podle svého nejlepšího vědomí a svědomí na základě Písma svatého a v Duchu svatém. Slibuješ, že budeš

duchovní oporou všem sborům a členům Apoštolské církve, že budeš vždycky dbát zájmů Božího království. Při své práci budeš dodržovat Ústavu AC a Řád AC.

Slibuješ-li to, odpověz s důvěrou ve svého Pána a Spasitele Ježíše Krista: S POMOCÍ BOŽÍ SLIBUJI!

IX. ZPŮSOB SLUŽBY NEMOCNÝM

Podle Jk 5,14–16 (*Je někdo z vás nemocen? Ať zavolá starší církve, ti ať se nad ním modlí a potřáží ho olejem ve jménu Páně. Modlitba víry zachrání nemocného, Pán jej pozdvihne, a dopustil-li se hříchů, bude mu odpuštěno. Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého.*) je jako jedna ze služeb starších sboru viděna služba modliteb za nemocné s případným vzkládáním rukou a mazáním olejem. Při službě vzkládání rukou je třeba zdůraznit, že to je Bůh, který se dotýká nemocného a uzdravuje ho. Osoba, která je olejem pomazána, je oddělena pro Boží působení. U Jk 5 je zmíněna modlitba víry jako součást této služby. Jde o modlitbu víry plnou naděje a očekávání. Z těchto důvodů je dobré věnovat čas modlitební přípravě, která zahrnuje vyznání hříchů.

X. VIZITAČNÍ ŘÁD

1) Příprava vizitace

a) Vizitátor dohodne s Radou starších sboru vhodný termín vizitace tak, aby se sborové shromáždění mohlo konat v den pracovního klidu a byla umožněna účast všech členů. Termín vizitace oznámí pastor svému sboru aspoň tři týdny předem. Vizitátor stanoví program vizitace.

b) Cestovné a ostatní výdaje hradí sbor. V nutných případech přispívá Rada AC. Je třeba, aby vizitátor dbal na maximální využití vizitačních cest a tím šetřil výdaje s nimi spojené.

2) Rozhovor s pastorem

Vizitátor hovoří nejprve s prvním pastorem sboru, případně dalšími pastory sboru.

V osobní části rozmluvy prohovoří vizitátor s pastorem sboru jeho zdravotní stav, rodinné a sociální poměry, vzájemný vztah pastora a Rady starších i sboru a vyslechne případná přání a stížnosti zaměřené k Radě církve. Hovoří také s manželkou pastora, případně s dalšími členy rodiny.

3) Jednání s Radou starších

Vizitátor hovoří nejprve s Radou starších za přítomnosti prvního pastora o životě sboru a o práci v něm. Projednává stav sboru po duchovní stránce a hovoří o jednotlivých úsecích práce včetně statistiky (besídka, dorost, mládež, pastore, evangelizace, zpěv, misijní stanice) a sdělí Radě starších závažné skutečnosti z předchozího rozhovoru s pastorem. Pokud jsou ve sboru těžkosti, radí se vizitátor s pastorem a Radou starších o nejlepším způsobu řešení. Zhodnotí se také hospodářské záležitosti sboru (obětavost ve sboru, podíl na celocírkevních akcích, sborové budovy) a projedná se příprava vizitačního shromáždění a služba Slova.

Dá příležitost, aby se všichni členové Rady starších vyjádřili ke všem aspektům života sboru. Vizitátor řídí i případnou výměnu názorů mezi pastorem a Radou starších.

Podle výsledku rozhovoru shrne závěry.

4) Jednání ve vizitačním shromáždění

Vizitační členské shromáždění řídí vizitátor. Vysvětlí nejdříve smysl vizitace, informuje krátce o dosavadním postupu vizitace a pak hovoří se sborem o duchovním stavu sboru a o práci v něm. Zjistí stanovisko sboru k práci Rady starších a všech pracovníků sboru a pojedná o práci jednotlivých složek sboru. Dotáže se na sborové pobožnosti, na jednání v členských shromážděních, na křty ve vodě, v Duchu svatém, na Večeři Páně, na modlitební život sboru, na

stav rodin a sborového společenství. Dá všem členům příležitost vyjádřit se věcně a stručně ke všem otázkám sborového života a práce.

5) Další úkoly vizitátora

- a) Během vizitace navštíví vizitátor dle vlastního výběru některé rodiny a členy sboru.
- b) Při vizitaci sborů s větším množstvím členů může vizitátor stanovit čas a místo k rozmlouvám se členy. Tato možnost se oznamuje spolu s vyhlášením vizitace.
- c) Vizitátor navštíví podle možnosti i misijní stanice sboru, besídku, shromáždění mládeže a dorostu.
- d) Všechny rozhovory a jednání během vizitace jsou vedeny tak, aby si vizitátor z vlastní zkušenosti mohl udělat obraz o duchovním stavu sboru a o práci pastorů, Rady starších a všech dalších pracovníků sboru.
- e) Při všech rozhovorech ať s pastory sboru, s jednotlivci, při návštěvách rodin, v Radě starších nebo ve sborovém shromáždění platí, že uvádění závažných skutečností či obvinění ať o pastorech či o jiných členech sboru nemůže být kryto anonymitou a musí být prokázáno.
- f) Je-li potřeba, může vizitátor dle vlastní úvahy spolu s případnými spolupracovníky jednat mimo uvedený rámec.

6) Závěr vizitace

- a) V závěru vizitačního shromáždění vizitátor povzbudí sbor k další práci pro království Boží. Po jeho ukončení pohovoří podle potřeby ještě s pastorem sboru. Pro Radu církve vypracuje do 14 dnů písemnou zprávu o výsledku vizitace.
- b) Rada církve projedná vizitační zprávu a zaujme k ní stanovisko sdělením nejzávažnějších závěrů vizitovanému sboru. Pokud by bylo v některých věcech potřebí nápravy, působí RC, aby překážky duchovního života byly odstraněny a život sboru neutrpěl.

Dodatky

JEDNACÍ ŘÁD APOŠTOLSKÉ CÍRKVE

I. KONFERENCE APOŠTOLSKÉ CÍRKVE

Řádnými konferencemi jsou konference konané pravidelně jedenkrát za tři roky. Na nich se projednává práce a činnost církve za uplynulé období od předchozí konference.

II. POŘAD KONFERENCE

Jednací část spolu s úvodní pobožností je neveřejná a je určena pouze pro účastníky konference s hlasovacím právem. RC rozhoduje o přítomnosti hostů. Pokud budou na pořadu jednání záležitosti vyžadující odborné znalosti, může Rada přizvat jednoho nebo více poradců. Hosté a poradci nemají hlasovací právo, ani se nemohou zúčastnit rozprav. Avšak při projednávání věci, pro kterou byl přizván, má poradce právo hlásit se o slovo.

III. PŘÍTOMNOST ÚČASTNÍKŮ

1. Vyžaduje se, aby všichni účastníci konference byli přítomni po celou dobu trvání konference. Předčasný odjezd z konference může být povolen jen ze zvláštních důvodů. Souhlas uděluje biskup církve.
2. Také o dočasném opuštění konferenčního jednání z vážných důvodů musí účastník informovat předsedajícího či jím k tomu pověřenou osobu.

3. Za dočasný odchod z konferenčního jednání se považuje i opuštění jednacího prostoru z důvodu vyřizování různých záležitostí a rozhovory ve vedlejších prostorách. K vyřizování záležitostí a rozhovorům je dostatečná příležitost při přestávkách a mimo konferenční jednání.

IV. KONFERENCE MATERIÁL

Konferenční materiál, zasílaný sborům aspoň tři týdny před konferencí, musí obsahovat zprávu biskupa o stavu církve a zprávu zástupce biskupa pro ekonomiku o hospodaření ústředí a všech jeho složek. Pastoři sborů jsou povinni neprodleně rozmnožit tyto materiály a předat je svým delegátům. Delegáti sborů jsou povinni tyto materiály prostudovat a vzít je s sebou na konferenci. Materiály zaslané sborům se na konferenci již nečtou, a když přijdou na pořad jednání, zahájí se o nich hned rozprava.

V. PODÁVÁNÍ NÁVRHŮ

1. Návrhy pro konferenci mohou podávat organizační složky církve i její členové. Musí tak učinit ve lhůtě dané oznámením RC. Žádá se, aby návrhy měly celocírkevní dosah, byly formulovány jasně, stručně a jednoznačně a aby bylo připojeno odůvodnění. Návrhy se zasílají přímo ÚR.

2. ÚR došlé návrhy posoudí a zaujme k nim stanovisko. Poté rozešle návrhy spolu se svým stanoviskem sborům. Sbory musí dostat návrhy alespoň tři týdny před začátkem konference.

3. ÚR může odmítnout návrhy o věcech, které nejsou pro život církve důležité. Odmítnutí sdělí tomu, kdo jej podal. Proti odmítnutí se mohou sbory a kazatelé odvolat k RC.

4. Není-li návrh jednoznačný a jasný, může konference požádat, aby byl upraven nebo doplněn. V tom případě jej vrátí tomu, kdo jej podal, a dá mu lhůtu k nápravě.

5. Nepřipouští se podávání návrhů přímo na konferenci bez předchozího projednání v ÚR. To se netýká návrhů v neodkladných záležitostech, které je třeba vyřešit. O tom, zda jde o takový návrh, rozhoduje předsedající konference po konzultaci s biskupem církve.

VI. ZAPISOVATELÉ

1. Za zapisovatele mají být voleni bratři, kteří jsou obeznámeni s církevními záležitostmi a jsou schopni výstižně zachytit podstatné věci. Doporučuje se, aby jedním ze zapisovatelů byl ordinovaný pastor či člen RC.

2. Zapisovatelé zachycují vhodným způsobem podstatné části celého konferenčního jednání a do tří týdnů po skončení konference předloží RC zápis formátu A4 psaný na stroji nebo počítači s jednou kopií.

3. K zápisu přiloží očíslované přílohy. Je povinností všech, kdo na konferenci předkládají zprávy, referáty, nekrology a jiné projevy, jedno jejich vyhotovení ihned po přednesení předat zapisovatelům. Úkolem zapisovatelů je dbát, aby se tak stalo a aby dokumentace ke konferenčnímu zápisu byla úplná.

VII. ROZPRAVY

1. Důležitou částí konference jsou rozpravy. O zprávě biskupa a zprávě ekonomické se vedou samostatné diskuse, po nichž se hlasuje o schválení zprávy. Pokud by konference zprávu neschválila, uloží RC potřebné kroky k nápravě.

2. Rovněž o každém konferenčním návrhu se hovoří samostatně a diskuse se uzavře hlasováním o návrhu.

VIII. ÚČAST V ROZPRÁVÁCH

1. K přednesení diskusního příspěvku je nutno se přihlásit. Předsedající může požádat též o písemnou přihlášku k projevu. Není dovoleno mluvit a zasahovat do rozpravy bez přihlášení se. Předsedající uděluje přihlášeným slovo v pořadí, v jakém se do rozpravy přihlásili. Přihlásil-li se

do rozpravy větší počet účastníků, může konference na návrh předsedajícího stanovit pro příspěvky zkrácený časový limit. V žádném případě však nesmí diskusní příspěvek překročit pět minut.

2. Předsedající dbá, aby se řečníci drželi tématu, aby neopakovali argumenty již přednesené a aby neporušili způsobem projevu bratrskou slušnost. Dojde-li k tomu, napomene je, a pokud by napomenutí nedbali, vezme jim slovo.

3. Pokud by některá rozprava byla příliš rozsáhlá a byl by ohrožen časový průběh konference, může předsedající nebo kdokoliv z účastníků konference navrhnout ukončení rozpravy. Projeví-li předsedající konference po konzultaci s biskupem církve s ukončením rozpravy souhlas, udělí se slovo již jen těm, kteří se do rozpravy přihlásili před podáním návrhu na ukončení debaty.

4. Mimo pořadí lze udělit slovo těm, kteří chtějí podat návrh na ukončení rozpravy nebo připomenout ustanovení Ústavy či Řádu AC nebo tohoto jednacího řádu, případně chtějí opravit osobní nebo věcné nesrovnalosti s upozorněním, že pronesou jen faktickou poznámku. Délka takových projevů nesmí přesáhnout dvě minuty. Předsedající může určit vhodný způsob kontroly délky projevu. V tom případě s ním předem seznámí účastníky konference.

5. Nikdo nesmí o stejném předmětu mluvit více než dvakrát, pokud shromáždění nepovolí výjimku.

6. Biskup má právo vstupovat dle vlastního uvážení do rozpravy.

IX. PROJEDNÁVÁNÍ NÁVRHŮ

1. Chtějí-li oprávnění k podávání návrhů navrhnout změnu některého návrhu, musí to učinit k rukám předsedajícího na začátku konferenčního jednání, nejpozději však před koncem prvního dopoledního jednání. Návrh na změnu se podává písemně s přesnou formulací. Předsedající k němu zaujme stanovisko.

2. Pro projednávání návrhů je nutno vyhradit potřebný čas. V rozpravě o nich není dovoleno podávat pozměňovací návrhy. Rozpravu uvede předseda komise pro návrhy citací návrhu a sdělí stanovisko komise. Byl-li podán pozměňující návrh, uvede i ten a zaujme k němu své stanovisko.

3. Po skončení rozpravy se hlasuje nejdříve o původním návrhu. Není-li přijat, hlasuje se o návrhu pozměňovacím.

X. PŘERUŠENÍ JEDNÁNÍ

Předsedající má právo zasedání konference přerušit ze závažných důvodů, a to maximálně na dobu půl hodiny.

K přerušení se přistoupí, je-li nutné zjistit důležité skutečnosti týkající se projednávané záležitosti nebo je-li se třeba vyžádat si vysvětlení či stanovisko RC nebo některé komise.

Toto znění Řádu bylo schváleno konferencí Apoštolské církve dne 19.4.2002